

Arrest

nr. 249 990 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 3 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 25 september 2017 en op 21 maart 2019.

1.3. Op 29 juli 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Marokkaanse staatsburger te zijn, afkomstig uit de stad Fez. U geeft aan van Arabische origine te zijn en de soennitische strekking binnen de Islam aan te hangen. U ging naar school tot het 5de leerjaar. U werkte kortstondig buitenshuis. In 2006 trad u in het huwelijk met A.(...) I.(...) F.(...) (CG 15/24183), van Syrische nationaliteit. Na uw huwelijk vertrok u naar Syrië, meer bepaald naar Saraqeb, provincie Idlib. Jullie kregen samen 4 kinderen: A.(...) a.(...) I.(...) (CG 15/24183/C - OV 8.120.533), H.(...) a.(...) I.(...) (CGVS 15/24183/D - OV 8.120.533), W.(...) a.(...) I.(...) (CGVS 15/24183/E - OV 8.120.533) en M.(...) a.(...) I.(...) (CGVS 15/24183/F - OV 8.120.533). In 2009 overleed uw moeder. U verbleef in die periode samen met uw gezin, gedurende 10 maanden in Marokko. U keerde terug met uw gezin naar Syrië. Na het uitbreken van de Syrische burgeroorlog in het voorjaar van 2011 werd Saraqeb meermaals geveiseerd middels bombardementen door het Syrische regeringsleger en haar bondgenoten. Gezien de veiligheidssituatie steeds precairder werd besloot u in maart 2015 Saraqeb te verlaten. Via Turkije en Algerije reisden u en uw gezin door naar Marokko. Daar verbleef u een drietal maanden. De slechte socio-economische omstandigheden in Marokko, uw echtgenoot zou er geen werk hebben kunnen vinden, maakten dat u en uw man de beslissing namen om Marokko te verlaten. Via Melilla reisde u door naar Spanje om uiteindelijk op 8 september 2015 in België aan te komen en een dag later, op 9 september 2015, bij de Belgische autoriteiten een verzoek in te dienen tot het bekomen van internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele Marokkaanse paspoort, uw originele Marokkaanse identiteitskaart, het originele Syrische familieboekje, een kopie van uittreksel op uw naam van burgerlijke stand in Syrië, een kopie van de 1ste pagina van het Syrische paspoort van uw zoon A.(...), kopies van uittreksels uit de burgerlijke stand in Syrië van A.(...), W.(...) en H.(...) en tenslotte de originele minuut van geboorte van uw zoon M.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van Vluchteling niet kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Immers zijn de door u aangehaalde problemen, vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Zo gaf u aan Marokko te hebben verlaten omdat uw echtgenoot in Marokko geen werk kon vinden en omdat het moeilijk was om er huisvesting te vinden (CGVS I, p. 5-6). U stelt eveneens voorop niet naar Marokko te kunnen terugkeren daar u vreest dat u opnieuw het slachtoffer zal worden van partnergeweld en dat u in Marokko in dat geval geen bescherming kan krijgen van de Marokkaanse autoriteiten (CGVS II, p. 5).

Deze door u ingeroepen problemen zijn enerzijds socio-economisch en anderzijds louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijke van aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. U haalde verder geen andere redenen aan waarom u niet zou kunnen terugkeren

naar Marokko. U zou nooit problemen hebben gehad met de Marokkaanse autoriteiten noch met derden, noch had u hield u er ooit politieke activiteiten op na in uw land van herkomst.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, en wel om volgende redenen

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat, in geval u opnieuw slachtoffer zou worden van partnergeweld, u niet de bescherming kan invoeren van de Marokkaanse autoriteiten. In dit verband dient in eerste instantie te worden gewezen op het feit dat u tot dusver heeft nagelaten een procedure op te starten teneinde uw huwelijk te laten ontbinden. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in het Marokkaanse familierecht (Moudawana), een echtscheiding ook zonder toestemming van de echtgenoot wel degelijk mogelijk is. U de vraag gesteld waarom u niet uit de echt zou kunnen scheiden, stelt u voorop dat u zich moet opofferen voor de kinderen (CGVS II, p. 5). Uw houding in casu maakt dat u allerminst overtuigt beroep te hebben gedaan of wenst te doen op de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten, in dit verband door de mogelijkheid te benutten uit de echt te scheiden van uw man A.(...) I.(...) F.(...) (CG 15/24183). Verder dient te worden benadrukt dat heel uw familie woonachtig is in Marokko. Bij terugkeer uit Syrië in 2015, woonde u samen met uw familie, in bij een zus van uw overleden moeder in FeZ (CGVS II, p.6). U heeft daarenboven contacten met uw familie, met name met uw vader en met uw zus S.(...) Z.(...). Er is dan ook wel degelijk sprake in Marokko van een familiaal netwerk waarop u beroep kan doen, mocht u besluiten uit de echt te scheiden van uw echtgenoot.

In verband met de door u aangehaalde problemen van socio- economische aard, dient andermaal te worden gewezen op het feit dat u in Marokko over een familiaal netwerk beschikt, waarmee u contacten onderhoudt. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden reeds buitenshuis hebt gewerkt, waardoor mits behulp van uw familie, er geen ernstige belemmeringen zijn om u eigen inkomen te genereren (CGVS I, p. 4).

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat er geen redenen zijn om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art.48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval u naar Marokko zou terugkeren.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht werpen op deze appreciatie. Uw origineel Marokkaans paspoort en uw originele Marokkaans identiteitskaart bevestigen uw identiteit en uw Marokkaanse nationaliteit, de welke door het CGVS niet worden betwist. Het originele familieboekje van uw echtgenoot A.(...) I.(...) F.(...), bevestigt uw huwelijk met A.(...) I.(...) F.(...) en de geboorte van uw oudste kind A.(...) I.(...) A.(...). Een kopie van de 1ste pagina van het Syrische paspoort van uw zoon A.(...), een kopie van een uittreksel van de Syrische burgerlijke stand van uw minderjarige kinderen A.(...) I.(...) A.(...), A.(...) I.(...) H.(...), A.(...) I.(...) W.(...) en A.(...) I.(...) M.(...) bevestigen het feit dat uw kinderen over de Syrische nationaliteit beschikken hetgeen door het CGVS evenmin wordt betwist. Het originele uittreksel uit de Syrische burgerlijke stand op uw naam, bevestigt het feit dat u in Syrië, meer bepaald in Idlib woonachtig bent geweest. Ook dit gegeven wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Een kopie van de minuut van geboorte van uw zoontje A.(...) I.(...) M.(...) betreft de geboorte van uw zoontje in België op 25 augustus 2016.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenoot A.(...) I.(...) F.(...) (CG 15/24183) een beslissing tot Weigering subsidiaire bescherming en Uitsluiting van de subsidiaire bescherming werd genomen.

In hoofde van uw minderjarige kinderen A.(...) I.(...) A.(...), A.(...) I.(...) H.(...), A.(...) I.(...) W.(...) en tenslotte A.(...) I.(...) M.(...), werd er overgegaan tot een toekenning van de vluchtelingenstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en een manifeste beoordelingsfout, bekritiseert verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en poneert zij dat, gezien haar vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Marokko, haar vluchtelingenstatus dient te worden erkend, minstens dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Verzoekster zet in dit verband uiteen als volgt: *"1. Verzoekster dient vast te stellen dat de CGVS weigert verzoekster de vluchtelingenstatus te verlenen nu volgens het CGVS verzoekster nalaat de mogelijkheid te benutten uit het echt te scheiden van haar echtgenoot.*

Verzoekster vreest immers opnieuw het slachtoffer te worden van partnergeweld zonder dat zij in Marokko de bescherming kan invoeren van de Marokkaanse autoriteiten, reden waarom zij vervolging vreest bij een terugkeer naar Marokko.

2. Dat er sprake is van een onredelijke en onzorgvuldige beslissing nu het CGVS van oordeel is dat er geen sprake is van een vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Marokko nu verzoekster eenvoudigweg uit het echt kan scheiden van haar echtgenoot.

Dat evenwel het CGVS heeft nagelaten voorafgaandelijk een onderzoek in te stellen :

- of een uit de echt gescheiden Marokkaanse vrouw in Marokko haar kinderen bij zich kan houden en voldoende in haar inkomsten en dat van haar gezin kan voorzien ;

- of, wanneer haar echtgenoot in Marokko door de rechtbank zou veroordeeld worden tot het betalen van een onderhoudsbijdrage, zij tot effectieve tenuitvoerlegging van het vonnis kan overgaan.

- of een uit de echt gescheiden vrouw, die reeds het slachtoffer werd van partnergeweld, op bescherming kan rekenen van de Marokkaanse autoriteiten wanneer haar ex-echtgenoot haar opnieuw opzettelijke slagen en verwondingen zou toebrengen,

- naar de situatie en de rechten van alleenstaande moeders bij een terugkeer naar Marokko.

3. Dat derhalve de weigeringsbeslissing van het CGVS niet afdoende werd gemotiveerd en geenszins voorafgaandelijk een grondig onderzoek werd ingesteld naar de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster bij een terugkeer naar Marokko om redenen van haar vrouw-zijn.

4. Verzoekster is de moeder van vier minderjarige kinderen aan wie de vluchtelingenstatus door het CGVS op 29 juli 2020 werd verleend.

Hun vrees werd t.a.v. Syrië en t.a.v. Marokko beoordeeld.

Dit houdt in dat verzoekster haar vier minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Marokko niet met haar kan meenemen.

Dit houdt een fundamentele schending in van het art. 8 E.V.R.M. nu verzoekster van haar vier minderjarige kinderen gescheiden wordt zonder dat door het CGVS in zijn beslissing motieven worden opgesomd waarom deze scheiding van haar minderjarige kinderen in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

5. Geenszins werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de beslissing op een afdoende manier aangeduid waarom de vluchtelingenstatus verzoekster wordt geweigerd terwijl haar vier minderjarige kinderen wel de vluchtelingenstatus wordt toegekend terwijl haar kinderen eveneens over de Marokkaanse nationaliteit beschikken.

Dat derhalve er sprake is van niet zorgvuldig onderzoek en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alvorens een beslissing t.a.v. verzoekster te nemen."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een vonnis van de rechtbank van eerste Aanleg te Dendermonde dd. 20 maart 2019 en de erkenningsbeslissingen genomen ten aanzien van verzoeksters kinderen.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de door haar ingeroepen problemen – zij geeft aan Marokko te hebben verlaten omdat haar echtgenoot er geen werk kon vinden en omdat het moeilijk was om er huisvesting te vinden en zij vreest daarnaast dat zij opnieuw het slachtoffer zal worden van partnergeweld en dat zij in Marokko in dat geval geen bescherming kan krijgen van de Marokkaanse autoriteiten – enerzijds socio-economisch en anderzijds louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, zij verder geen andere problemen aanhaalt waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Marokko, zij nooit problemen zou hebben gehad met de Marokkaanse autoriteiten, noch met derden en zij er evenmin ooit politieke activiteiten op nahield in haar land van herkomst, (ii) er evenmin redenen zijn om haar op basis van de door haar aangehaalde vluchtmotieven de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet daar (1) zij niet aannemelijk maakt dat zij, in geval zij opnieuw slachtoffer zou worden van partnergeweld, niet de bescherming kan inroepen van de Marokkaanse autoriteiten, zij tot dusver heeft nagelaten een procedure op te starten teneinde haar huwelijk te laten ontbinden, terwijl uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in het Marokkaanse familierecht een echtscheiding ook zonder toestemming van de echtgenoot mogelijk is, en er bovendien sprake is van een familiaal netwerk in Marokko waarop zij beroep kan doen mocht zij besluiten uit de echt te scheiden van haar echtgenoot en (2) in verband met de door haar aangehaalde problemen van socio-economische aard andermaal dient te worden gewezen op het feit dat zij in Marokko over een familiaal netwerk beschikt waarmee zij contacten onderhoudt en uit haar verklaringen bovendien blijkt dat zij in het verleden reeds buitenshuis heeft gewerkt, waardoor mits behulp van haar familie, er geen ernstige belemmeringen zijn om een eigen inkomen te genereren en (iii) de door haar neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze appreciatie aangezien deze louter haar identiteit en Marokkaanse nationaliteit, haar huwelijk, de geboorte van haar kinderen en het feit dat haar kinderen over de Syrische nationaliteit beschikken, alsook het feit dat zij in Syrië woonachtig is geweest bevestigen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 juli 2020 (CG nr. 1524183B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij de Marokkaanse nationaliteit bezit. Dienvolgens dient haar verzoek om internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko. Dat zij na haar huwelijk jarenlang (van 2006 tot 2015) in Syrië woonachtig is geweest doet hieraan geen afbreuk.

2.6. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen uitdrukkelijk naar voren komt dat zij geen vrees koestert ten aanzien van haar nationale autoriteiten en dat zij persoonlijk in Marokko geen problemen kent (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 25 september 2017, p. 2 en p. 6). Zij geeft aan Marokko te hebben verlaten omdat haar echtgenoot er geen werk kon vinden en omdat het moeilijk was om er huisvesting te vinden en zij vreest daarnaast dat zij opnieuw het slachtoffer zal worden van partnergeweld en dat zij in Marokko in dat geval geen bescherming kan krijgen van de Marokkaanse autoriteiten.

2.6.1. Wat betreft de door verzoekster aangehaalde socio-economische motieven, dient te worden benadrukt dat deze op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad wijst er te dezen op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoeksters hoofde suggereren. Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoekster in Marokko over een familiaal netwerk beschikt, waarmee zij contacten onderhoudt, en dat uit haar verklaringen bovendien blijkt dat zij in het verleden reeds buitenshuis heeft gewerkt waardoor, mits hulp van haar familie, er geen ernstige belemmeringen zijn om een eigen inkomen te genereren, hetgeen in het verzoekschrift niet *in concreto* wordt weerlegd of ontkracht.

2.6.2. Dat verzoekster echtelijke problemen heeft gekend met haar echtgenoot en dat zij het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld, wordt in de bestreden beslissing op zich niet betwist. De Raad wijst er echter op dat internationale bescherming als doel heeft de verzoek(st)er om internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingdefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

In zoverre verzoekster aanvoert dat er geen grondig onderzoek werd ingesteld naar de vrees voor vervolging in haar hoofde bij een terugkeer naar Marokko *“om redenen van haar vrouw-zijn”* en zij aldus lijkt aan te geven dat zij behoort tot *“de sociale groep van de vrouwen”*, benadrukt de Raad dat de groep waarbij verzoekster zich indeelt niet beantwoordt aan de definitie van sociale groep, zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d), van de Vreemdelingenwet. Immers, het Hof van Justitie heeft reeds uitdrukkelijk overwogen dat een groep als een specifieke sociale groep wordt aangemerkt als voldaan is aan de twee cumulatieve voorwaarden van dit artikel, hetgeen betekent dat aan beide voorwaarden moet zijn voldaan (HvJ 7 november 2013, nrs. C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z., pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, pt. 89). Ten eerste moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk”* vertonen of een *“gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* (eerste voorwaarde). Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Er kan aldus niet worden gesteld dat het partnergeweld waarvan verzoekster het slachtoffer is geweest is ingegeven door een van de vijf

voornoemde redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Krachtens artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève bovendien:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”

Ofschoon deze daden van vervolging onder meer de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke aard, bepaalt artikel 48/3, §3 uitdrukkelijk dat er een verband moet zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. *In casu* wordt een dergelijk verband niet aangetoond. Verzoekster toont immers niet aan dat de problemen die zij met haar echtgenoot heeft gekend (of nog zou kennen) het gemeenrechtelijke karakter overstijgen. Er kan in haar hoofde aldus niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Dienvolgens kan zij niet als vluchteling worden erkend.

Verzoekster heeft evenmin weten te overtuigen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet in het geval zij zou terugkeren naar Marokko.

De Raad wijst er te dezen op dat internationale bescherming slechts kan worden geboden bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekster meent dat zij, indien zij opnieuw het slachtoffer zou worden van partnergeweld, geen bescherming van de Marokkaanse autoriteiten zal kunnen genieten. Zij beperkt zich in dit verband echter tot loutere beweringen en brengt geen enkele concrete indicatie bij waaruit zou kunnen blijken dat zij in geval van nieuwe gebeurlijke problemen met haar echtgenoot de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst niet zou kunnen inroepen. Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, komt uit verzoeksters verklaringen bovendien allerminst naar voor dat zij beroep heeft gedaan of überhaupt beroep wenst te doen op de rechtsbescherming waarin de Marokkaanse autoriteiten voorzien. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat, in geval u opnieuw slachtoffer zou worden van partnergeweld, u niet de bescherming kan inroepen van de Marokkaanse autoriteiten. In dit verband dient in eerste instantie te worden gewezen op het feit dat u tot dusver heeft nagelaten een procedure op te starten teneinde uw huwelijk te laten ontbinden. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in het Marokkaanse familierecht (Moudawana), een echtscheiding ook zonder toestemming van de echtgenoot wel degelijk mogelijk is. U de vraag gesteld waarom u niet uit de echt zou kunnen scheiden, stelt u voorop dat u zich moet opofferen voor de kinderen (CGVS II, p. 5). Uw houding in casu maakt dat u allerminst overtuigt beroep te hebben gedaan of wenst te doen op de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten, in dit verband door de mogelijkheid te benutten uit de echt te scheiden van uw man A.(...) I.(...) F.(...) (CG 15/24183). Verder dient te worden benadrukt dat heel uw familie woonachtig is in Marokko. Bij terugkeer uit Syrië in 2015, woonde u samen met uw familie, in bij een zus van uw overleden moeder in FeZ (CGVS II, p.6). U heeft daarenboven contacten met uw familie, met name met uw vader en met uw zus S.(...) Z.(...). Er is dan ook wel degelijk sprake in Marokko van een familiaal netwerk waarop u beroep kan doen, mocht u besluiten uit de echt te scheiden van uw echtgenoot.”* In zoverre verzoekster hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of een uit de echt gescheiden vrouw in Marokko haar kinderen bij zich kan houden en of, wanneer haar echtgenoot in Marokko door de rechtbank zou veroordeeld worden tot het betalen van een onderhoudsbijdrage, zij tot effectieve tenuitvoerlegging van het vonnis kan overgaan, wijst de Raad erop dat verzoekster hier opnieuw louter gemeenrechtelijke kwesties aanhaalt en dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekster zich, in geval van terugkeer naar Marokko en mocht zij beslissen om uit de echt te scheiden van haar echtgenoot, dient te schikken naar de in Marokko vigerende wetgeving op het vlak van familierecht op zich hoegenaamd geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève uitmaakt, noch zonder meer een reëel risico in op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming inhoudt. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom deze elementen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nader dienden te worden onderzocht, temeer verzoekster hiervan tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt wanneer haar de vraag werd

gesteld waarom zij niet uit de echt zou kunnen scheiden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 21 maart 2019, p. 5-6), en zij deze elementen doorheen haar opeenvolgende verklaringen evenmin heeft aangehaald als reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst zodat zij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ernstig kan verwijten zich er ten gepaste tijde geen rekenschap van te hebben gegeven of hiernaar geen deugdelijk onderzoek te hebben gevoerd.

Waar verzoekster voorts aanvoert dat evenmin een onderzoek werd gevoerd naar de situatie en de rechten van alleenstaande moeders bij een terugkeer naar Marokko, dient erop gewezen dat zij in haar verzoekschrift geen enkel concreet element aanhaalt dat kan staven dat zij omwille van haar (mogelijks toekomstige) profiel als alleenstaande of uit de echt gescheiden vrouw/moeder een individuele vrees voor vervolging dient te koesteren dan wel dat zij om deze reden in geval van terugkeer naar Marokko een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Verzoekster toont niet *in concreto* aan waarom zij niet opnieuw in de mogelijkheid zou zijn om te werken in Marokko, zoals zij in het verleden reeds deed (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 25 september 2017, p. 4), en er haar leven verder uit te bouwen. De Raad herhaalt bovendien dat verzoekster in Marokko beschikt over een familiaal netwerk, met wie zij contacten onderhoudt en er dan ook geen enkele reden is waarom zij bij een terugkeer naar Marokko geen beroep zou kunnen doen op de hulp en ondersteuning van haar familie. Verzoekster, die blijkens haar verklaringen in Marokko nooit enig probleem heeft gekend met wie dan ook, toont voorts op geen enkele manier aan dat een terugkeer naar Marokko haar fysieke integriteit in gevaar zou brengen. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat verzoekster niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij zich in geval van (nieuwe) gebeurlijke problemen met haar echtgenoot niet tot de Marokkaanse autoriteiten zou kunnen richten met het oog op bescherming. Verzoekster toont, het voorgaande indachtig, aldus niet aan dat zij in Marokko het voorwerp zal uitmaken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch dat zij er het risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.3. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoekster toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

2.7. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven waarborgt, benadrukt de Raad dat deze schending enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, houdt geen schending in van genoemd artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters privé- of gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er op geen enkele wijze toe het privé- of gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en bevat geen verwijderingsmaatregel. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekster daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

In zoverre verzoekster er voorts op wijst dat haar vier minderjarige kinderen als vluchteling werden erkend, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de

specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters kinderen Syrië, het enige land waarvan zij de nationaliteit bezitten zoals blijkt uit de door verzoekster voorgelegde Syrische documenten en waarbij dient te worden opgemerkt dat de stelling in het verzoekschrift dat de kinderen tevens over de Marokkaanse nationaliteit beschikken niet aan de hand van enig begin van bewijs wordt gestaafd – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek, zoals ook blijkt uit het arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16). De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters minderjarige kinderen werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Marokko, zelfs indien rekening wordt gehouden met haar familieband met haar kinderen. De Raad merkt in dit verband op dat het Hof van Justitie in voornoemd arrest weliswaar heeft geoordeeld dat, hoewel een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico van ernstige schade loopt, wel rekening moet worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade. Gezinsleden van een bedreigde persoon lopen in de regel immers het risico zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden. Het Hof benadrukte dat in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming aldus rekening moet worden gehouden met de bedreigingen met vervolging en ernstige schade jegens een gezinslid van de verzoeker, teneinde te bepalen of laatstgenoemde wegens zijn familieband met die bedreigde persoon zelf aan dergelijke bedreigingen wordt blootgesteld (§50-51). *In casu* is er in hoofde van verzoekster echter een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees aangezien het feit dat verzoekster na haar huwelijk jarenlang in Syrië heeft gewoond en zij het land samen met haar gezin in 2015 is ontvlucht omwille van de preciaire veiligheidssituatie irrelevant is voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, welke beoordeling zoals hoger reeds gesteld dient te gebeuren ten aanzien van Marokko. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van haar kinderen, wiens vluchtelingenstatus werd erkend gelet op hun Syrische nationaliteit, teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden “*van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid*”. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de “*gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen*”. Dit betekent dat hoewel de lidstaten kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij hiertoe niet verplicht zijn maar wel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijftitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Ook het Hof van Justitie benadrukte in voormeld arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te

verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (§68). Verzoekster dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

2.9. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *"(...) Uw origineel Marokkaans paspoort en uw originele Marokkaans identiteitskaart bevestigen uw identiteit en uw Marokkaanse nationaliteit, de welke door het CGVS niet worden betwist. Het originele familieboekje van uw echtgenoot A.(...) I.(...) F.(...), bevestigt uw huwelijk met A.(...) I.(...) F.(...) en de geboorte van uw oudste kind A.(...) I.(...) A.(...). Een kopie van de 1ste pagina van het Syrische paspoort van uw zoon A.(...), een kopie van een uittreksel van de Syrische burgerlijke stand van uw minderjarige kinderen A.(...) I.(...) A.(...), A.(...) I.(...) H.(...), A.(...) I.(...) W.(...) en A.(...) I.(...) M.(...) bevestigen het feit dat uw kinderen over de Syrische nationaliteit beschikken hetgeen door het CGVS evenmin wordt betwist. Het originele uittreksel uit de Syrische burgerlijke stand op uw naam, bevestigt het feit dat u in Syrië, meer bepaald in Idlib woonachtig bent geweest. Ook dit gegeven wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Een kopie van de minuut van geboorte van uw zoontje A.(...) I.(...) M.(...) betreft de geboorte van uw zoontje in België op 25 augustus 2016."*

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS